

РЕШЕНИЕ

№ 6041

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 28.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2119** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е проведено по реда на чл. 145 – 178 от

Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалбата на З. Е. С., срещу ЗАПОВЕД рег. № з -99 от 28.02.2011 г., издадена от началника на Второ районно управление „Полиция” - СДВР, с която на оспорващия, в качеството на разследващ полицай е наложено дисциплинарно наказание „порицание”, за срок от 6 месеца.

С жалбата се твърди наличието на всички, посочени в чл. 146 АПК основания за отмяна.

В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. По негова инициатива са изискани служебно писмени доказателства, които не са оспорени. Представена е на 28.11.2011 г. молба – становище (л. 286), в която, по съществуващото на спора са изложени подробни аргументи, целящи да обосноват твърденията за допуснати нарушения на процесуалните правила, неправилно прилагане на материалния закон, неспазване на изискването за форма на оспорената заповед и противоречието ѝ с целта на закона. Претендира се присъждане на разноски за водене на делото, за които е представен списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт оспорва жалбата и счита, че следва да бъде оставена в сила заповедта, като правилна и законосъобразна. Не заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата по делото дават основание на Съда да приеме наличието

на следните факти и обстоятелства.

Подателят на жалбата З. Е. С. е държавен служител, категория „Г”, инспектор II степен, назначена на длъжност „старши разследващ полицаи” при 02 Районно управление „Полиция” – СДВР. С обжалваната заповед е наказана с дисциплинарно наказание „писмено предупреждение”, въз основа на сигнал от прокурор при Софийска районна прокуратура, до директора на Столичната дирекция на вътрешните работи. В сигнала (л. 9) се сочи, че след като на 24.06.2010 г. е било възобновено разследването по Досъдебно производство № 5281/2005 г. по описа на 02 РУП – СДВР, до дата 06.01.2011 г. разследващият орган не е провел нито едно действие по разследването, като едва на последната дата е върнал делото в СРП с предложение да бъде спряно. Със Заповед рег. № 1365/07.02.2011 г. (л. 10) директорът на СДВР е разпоредил да бъде извършена проверка на сигнала. Резултатите от проверката са обобщени от комисия в Справка рег. № Я-ДП-286/21.02.2011 г. (л. 11). Потвърдено е, че ДП № 5281/2005 г. е било възложено на жалбоподателя С. на 28.06.2010 г., видно и от извлечението от дневника за разпределение на делата (л. 45 – най – долу), но до 01.12.2010 г. тя не е извършила нито едно следствено действие. Определеният двумесечен срок за разследване е изтекъл на 24.08.2010 г. Установява се още (л. 43), че за времето от 04.08.2010 г. до 31.08.2010 г. С. е ползвала отпуск за временна нетрудоспособност, за което е представила болничен лист № 0440246. С оспорената в настоящото производство Заповед рег. № з -99 от 28.02.2011 г., началникът на Второ районно управление „Полиция” – СДВР е наложил за установеното бездействие по досъдебното производство дисциплинарно наказание „порицание” на полицейския служител. Дисциплинарното нарушение е определил като неизпълнение на служебните задължения, по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 11 ППЗМВР. След като анализира доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД излага следните мотиви по съществуто на спора.

Предвид датата, на която е връчен оспореният административен акт, както и предвид оспорването му по административен ред, подадената до Съда жалба от пряко заинтересованата страна е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна.

Едно от основните възражения на адвоката на жалбоподателя е за неправилно прилагане на материалния закон, доколкото наказанието не е наложено на основание чл. 222 ЗМВР.

В Глава петнадесета, Раздел IX ЗМВР - „Разследващи полицаи” са регламентирани специални изисквания по отношение назначаването на разследващите полицаи, по отношение тяхното служебно израстване и дисциплинарна отговорност. Чл. 222, ал. 1 ЗМВР въвежда като дисциплинарно нарушение на разследващ полицаи системното нарушаване на сроковете, предвидени в НПК, или извършването на действия, които неоправдано забавят наказателното производство. Разпоредбата на чл. 223 ЗМВР обаче определя, че общите правила за държавните служители в МВР са относими и за разследващите. Според чл. 222, ал. 1 ЗМВР, за да осъществи от обективна страна състав на дисциплинарно нарушение, свързано непосредствено с осъществяваната служебна дейност, разследващият полицаи следва системно да нарушава сроковете, предвидени в НПК. Разследващият полицаи несъмнено е държавен служител от МВР. Дисциплинарните нарушения, които може да допуснат в дейността си служителите на МВР като цяло, са определени в чл. 224, ал. 2. Сред тях е и неизпълнение на

служебните задължения (т. 2). Конкретните деяния, обосноваващи налагане на наказанието „порицание” са изброени неизчерпателно в чл. 227, ал. 1 ППЗМВР. На оспорвания е вменено такова по смисъла на т. 11 – неизпълнение на служебните задължения.

Нормата на чл. 222, ал. 1 ЗМВР, поставена в Глава петнадесета „Статут на служителите на МВР” макар и специална, не изключва приложението на общите норми на Глава шестнадесета „Дисциплинарна отговорност”, доколкото разследващите полицаи са служители на МВР. Наличието на извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 222, ал. 1 ЗМВР се преценява от прокурора, който решава, дали да предложи на органа по чл. 228 да наложи дисциплинарно наказание. От обективна страна чл. 222, ал. 1 ЗМВР изисква разследващият полицай системно да е нарушавал предвидените в НПК срокове. Определението „системно нарушаване на сроковете” предполага поредица от целенасочени, повтарящи се действия, които са се превърнали в навик и в правило на поведение. Не съществува забрана обаче, органът по назначаване, който е и дисциплинарно наказващ орган от своя страна, когато бъде сезиран от прокурор, да наложи дисциплинарно наказание за нарушаване на общите разпоредби на чл. 224, ал. 2 ЗМВР, отнасящи се за всички служители на МВР. Според чл. 231 ЗМВР дисциплинарните нарушения извън посочените в чл. 227, ал. 1 (тежки нарушения на служебната дисциплина), редът за налагане и изпълнение на дисциплинарните наказания се урежда в правилника за прилагане на закона.

Неоснователно се счита, че: в заповедта не са посочени фактически и правни основания за издаването ѝ; не става ясно какви действия и в какви срокове е следвало да извърши жалбоподателят по досъдебното производство; липсват мотиви за определяне вида и размера на наказанието; жалбоподателят С. не е имала обективна възможност да извършва разследване, понеже е ползвала отпуск по болест; главният разследващ полицай е следвало да преразпредели делото на друг разследващ полицай; ДП № 5281/2005 г. не било приоритетно за разследване; наложеното наказание е несправедливо тежко.

Заповедта отговаря на изискванията за форма, установени в чл. 246, ал. 1 ППЗМВР. Съдържа фактически основания – позоваване на сигнала на прокурора, на данните от извършената проверка и правни основания – чл. 226, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 11 ППЗМВР. Дейността на разследващ полицай, която изпълнява жалбоподателят предполага да знае какви действия за разследване и в какви срокове следва да извършва, още повече че с постановлението на прокурора са дадени конкретни указания. Непосочването на действията и сроковете в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не представлява нарушаване на изискването за форма на акта и не нарушава правото на служителя да знае, извършването на какво нарушение му е вменено. Наличието на обективна невъзможност да бъдат предприети процесуални действия по делото не може да бъде обоснована с ползвания отпуск, поради заболяване. Установено е и не е оспорено от жалбоподателя, че е уведомила старшия разследващ полицай за три дни отсъствие от работа, но е отсъствала двадесет и осем дни, считано от 04.08.2010 г. При положение, че двумесечния срок за разследване е изтекъл на 24.08.2010 г., а делото е било разпределено на 28.06.2010 г. С. е разполагала с време от повече от един месец, за да предприеме съответните процесуални действия по отношение на лицето, срещу което е водено разследването и чието отсъствие е било причина години наред производството да бъде спряно. Нейна е била отговорността да следи за спазване на определените в НПК процесуални срокове и да уведомява главния

разследващ полицаи тогава, когато съществуват непреодолими пречки за съобразяване с тези срокове. Наличието на множество други досъдебни производства не отменя отговорността на разследващия полицаи. Безспорно е, че разследващ полицаи С. е допуснала бездействие по отношение разследването по конкретното ДП, като не е извършила през продължителни периоди от време процесуални действия по същество, включително след дата 31.08.2010 г. и до м. 12.2010 г., когато не е ползвала разрешен отпуск. Доводът, че ръководителят (главният разследващ полицаи) е разполагал с възможността, през време на заболяването ѝ да преразпредели досъдебните производства с изтичащи срокове на разследване на други полицаи, също не може да бъде споделен. Във властта на жалбоподателя е да съобразява процесуалните срокове и да предприема своевременно съответните действия, във връзка с разследването на досъдебните производства. Както се каза по – горе, такива действия не са били предприети в продължение на месеци и отговорността за това е изцяло субективна. Недопустимо е тази отговорност да бъде прехвърляна на други разследващи полицаи и на главния разследващ. От друга страна, цитираната норма на чл. 246, ал. 1 ППЗМВР не съдържа изискване наказващият административен орган да излага в акта си мотиви, защо е решил да наложи конкретното наказание, а не друго такова. Наложеното наказание не може да бъде прието за несправедливо тежко, както счита упълномощения от жалбоподателя адвокат. Наказанието „порицание” не е сред най – тежките дисциплинарни наказания, така както са изброени в чл. 226, ал. 1 ЗМВР. При наличието и на други, наложени на С. дисциплинарни наказания (справка на л. 8) дисциплинарно наказващият орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, какво наказание да наложи, като съобрази тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината, цялостното поведение на държавния служител по време на службата – чл. 229, ал. 2 ЗМВР. Осъществявайки проверка. На основание чл. 169 АПК Съдът преценява, че ответникът разполагал с такава самостоятелност и е упражнил същата, съобразявайки се с изискванията за законосъобразност на заповедта, които бяха споменати по – горе. В заключение, оспорената заповед се явява законосъобразна, като издадена от компетентен административен орган, който, като се е съобразил с процесуалните правила, установени в ЗМВР и в ППЗМВР, вкл. с чл. 225, ал. 1 ЗМВР е приложил правилно относимите материалноправни разпоредби. Заповедта е мотивирана. Позоваването на установените от проверката данни и останалите мотиви, които ответникът е изложил в обстоятелствената част на заповедта позволяват на Съда да извърши дължимия ефективен контрол върху нейната законосъобразност. Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на З. Е. С., срещу ЗАПОВЕД рег. № з -99 от 28.02.2011 г., издадена от началника на Второ районно управление „Полиция” - СДВР, с която на оспорващия, в качеството на разследващ полицаи е наложено дисциплинарно наказание „порицание”, за срок от 6 месеца. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: